

Neděle 1. po sv. Trojici

Sk4, 23-37

14.6.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit: Ž2, 1-2

Proč se pronárody bouří, proč národy kují marné plány?
Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají
proti Hospodinu a pomazanému jeho.

Píseň: 135

Čtení: Iz61, 1-3

Píseň: 346

Kázání: Sk4, 23-37

Petr a Jan uzdravují. Zvěstují Krista. Jsou zatčeni. Je jim zakázáno mluvit pod pohrůzkou o Ježíši z Nazaretu, zvaném Kristus.

Po propuštění Petr a Jan *přišli k svým*. Pravděpodobně se ti shromáždění, ti jejich, za Petra i Jana modlili. Shromáždění kolem příběhu Ježíše Krista se modlí. Jsou to ti, kteří svými modlitbami se solidarizují s uvězněnými.

Modlí se za potřebné, kteří jsou v nouzi. Jako by starosti Petra a Jana rozložili mezi sebe. Jako by jejich modlitby mířily na ty své. To je opět jeden z úkolů, který za církev nikdo neudělá. Modlit se k Bohu v nebesích za lidi ve vězeních, na soudech, za lidi nespravedlivě, ale i spravedlivě souzené. Vždyť i Ježíš se přimlouval za odsouzence. Spolu s ním visel na kříži. Nebyl to žádný beránek. I za takové se Ježíš přimlouvá. Možná, že se ti shromáždění modlili za to, aby s Petrem a Janem byl samotný vzkříšený Kristus.

Přikázali jim, – totiž Petrovi a Janovi – *aby nikoli nemluvili, ani učili ve jménu Ježíšovu*. (Opět kraličtí.) Petr a Jan tento příkaz sdělují ve společenství shromážděných. Místo bouře

nevole, bojovné nálady proti věznilům Petra a Jana, věznilům slova o Ježíši Kristu, se shromáždění modlí.

Všimněte si obsahu této modlitby. Jako by je věznilé a zadržovatelé slova o Bohu nezajímali. Nad těmi nechť vysloví soud Hospodin. Všichni Herodové, Pilátové, všechen církevní mechanismus bráníci slovům života, nechť si odměnu berou za své činy u Ježíše Krista.

Jako by dál učedníci Bohu, ale i nám, předkládali: Jako dějiny samy je nenávisť proti Bohu, proti Kristovskému způsobu života. Bylo to v dějinách světa, církve, v dějinách sborů. Jako by nám modlitba Petra, Jana a ostatních říkala: Nemyslete si, že vás všude přijmou s otevřenou náručí a budou tomu rádi.

Dalším, za co v modlitbě Petr a Jan prosí, je odvaha. Lépe řečeno, dar *mluviti slovo své svobodně a směle*. Petr a Jan i celé shromáždění se cítí býti nejen služebníky, ale i „duloi“ – tedy otroky slova toho, který stvořil nebe i zemi, který poslal Mesiáše. Slovo, které mají mluvit, není jejich. Je to slovo, které jim dává do úst samotný zmrtvýchvstalý Kristus. Jako by nemohli činit jinak, a nic jiného, než mluvit o Ježíši z Nazaretu, i když je jim to zakazováno.

Ještě za jedno podstatné se shromáždění spolu s Petrem a Janem modlí: *vztahuj svou ruku k uzdravování, čiň znamení a zázraky skrze jméno svatého služebníka Ježíše*. Shromáždění se přimlouvá, aby sám Ježíš konal. Uzdravování, zázraky – znamení, divy jsou v rukou Ježíše.

On je ten, který nás uzdravil. On je ten, který v našem životě vykonal nejeden div. On je ten, který je s námi v naší člověčině. On je ten, na jehož životě a smrti se udály podivuhodné znamení a činy Hospodina, stvořitele nebe i země.

Když se pomodlili, otřásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží. Opět všichni. Všichni dostávají dar Ducha svatého. Všichni jsme uschopněni skrze modlitbu, rozhovor s Bohem, s *odvahou mluvit slovo Boží*. Slovo, které potěšuje, uzdravuje. Slovo, které nás i dnes přivedlo do shromážděné církve, kde se přimlouváme za dar Ducha svatého.

To, co následuje v našem vyprávění, zní jako sci-fi. My víme, že všechny tyto pokusy o vytvoření soužití, kde je vše společné, skončilo krachem. Víme, že takové soužití lidstvo nemůže uskutečnit. Neuskutečnila jej církev. Neuskutečnili jej různí blouznivci, ani komunisté, ani skupinky hippies, ani kibucy.

Nevím, jestli to uskutečnit lze. Nevím ani, jestli je toto vzor života církve. Po vynucovaném kolektivním životě předešlé doby se nám vůbec nestýská.

Co tedy je pro církev závazné? Domnívám se, že zde nejde o majetek a jeho shromažďování na jedné hromadě. Domnívám se, že jde o základní solidaritu. Solidaritu těch, kteří něco mají, s těmi, kteří trpí nouzí. Dávání není kvůli tomu, abych se dostal na existenční mínus, ale kvůli tomu, že možná mám přebytek.

Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost. V záplavě popisu života prvotní církve mně unikla jedna podstatná věta. Tato věta předchází společnému životu uvěřivších.

My křesťané nejsme nábožensky-kulturně-historicko-sociální seskupení, nějaký fenomén určité doby. *Boží moc*, to je to, co následuje, když svědčíme o vzkříšení Pána Ježíše. Moc, která přemáhá všechny rozdíly. Moc, která z lidí naprosto rozdílných dělá společenství kolem stolu Ježíše Krista. Moc, která se projevuje milostí. Milostí, která nás uschopňuje zažít na okamžik v tomto světě zázrak Božího zjevení. Moc milosti, která se nad námi i dnes rozprostírá. Amen.

Píseň: 237

Oznámení

Přímluvné modlitby

Otče náš

Poslání: 1J3, 13-17

Nedivte se, bratří, když vás svět nenávidí. My, víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Kdokoliv nenávidí svého bratra, je vrah – a víte, že žádný vrah nemá podíl na věčném životě. Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstat Boží láska?

Požehnání:

Hospodin ti požehnej a opatruj tě.
Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv.
Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem.
Amen.

Píseň: 672